

»Ja, Asmus sad her et Øjeblik. Han kom henne fra Enslev, som jo igen har ligget et Par Dage«.

»Havde han ellers noget nyt at berette?«

»Nej. — Ja, det vil sige, han fortalte mig, at han igen havde haft et Kort fra Torben Dihmer.«

»Ja saa!«

»Det var fra Berlin. Saa nu lader det da til, at det endelig skal være forbi med hans underlige Omflakken.«

»Det har saamænd ogsaa været en lang Rejse,« sagde Jytte ligegyldig og saa til Siden for at undgaa Moderens ransagende Blik. Hun vidste godt, at hendes Moder aldrig helt havde opgivet Haabet om engang at se hende gift med Dihmer, og den Tanke pinte hende.

Efter at de en lille Tid havde talt om andre Ting, rejste Jytte sig, gav Moderen et Godnatkys paa begge Kinderne og gik saa ind til sig selv.

Her sad hun lidt efter halvt afklædt paa en Stol og faldt i Tanker med den ene Fod oppe paa Knæet og Haanden omkring Vristen. Torben Dihmer i Berlin! . . . Altsaa ogsaa snart i København vel-sagtens! . . . Og saa vilde hun maaske ikke engang faa ham at se. I det højeste vilde de en Dag mødes paa Gaden, og han vilde tage Hatten af for hende med sin ærbødige Hilsen, som hun paa sin Side vilde besvare med et lige saa korrekt Nik, angst for